

UZASADNIENIE

W. S. (1) została oskarżona o to, że:

1. w okresie od 14 sierpnia 2014 roku do 21 stycznia 2015 roku

w L. powiat (...), województwa (...)

w lokalu Pizzerii (...) A. F. mieszczącym się przy ulicy (...), będąc Prezesem Zarządu firmy (...) Sp. z o.o. Sp. k., (...)- (...) W., Al. (...) lok. 2, wbrew przepisom ustawy z dnia 19 listopada 2009 roku o grach hazardowych,

a w szczególności wbrew art. 6 ust. 1 i art. 23a ust. 1 tej ustawy, bez wymaganej prawem koncesji, urzędowała gry hazardowe na automacie do gier hazardowych o nazwie : (...) numer (...), w ten sposób, że w oparciu o umowę dzierżawy powierzchni użytkowej nr (...) z dnia 14 sierpnia 2014 roku, podjęła decyzję o wystawieniu w wyżej wymienionym lokalu przedmiotowego automatu, serwisowaniu i rozliczaniu go, umożliwiając tym samym graczom rozgrywanie na tym automacie gier oraz uzyskiwanie przez nich wygranych pieniężnych w związku z tymi grami, przy czym uczyniła sobie z tego stałe źródło dochodu i popełniła więcej przestępstw skarbowych określonych w tym samym przepisie karno-skarbowym,

tj. o przestępstwo skarbowe określone w art. 107 § 1 k.k.s. w zw. z art. 9 § 3 k.k.s. w zw. z art. 37 § 1 pkt 2 i 3 k.k.s.

2. w okresie od 1 września 2014 roku do 21 stycznia 2015 roku w T., powiat (...), województwa (...) w lokalu Usługowego Zakładu (...) mieszczącym się przy ul. (...), będąc Prezesem Zarządu firmy (...) Sp. z o.o. Sp. k., (...)-(...) W., Al. (...) lok. 2, wbrew przepisom ustawy z dnia 19 listopada 2009 roku o grach hazardowych, a w szczególności wbrew art. 6 ust. 1 i art. 23a ust. 1 tej ustawy, bez wymaganej prawem koncesji, urzędowała gry hazardowe na automatach do gier hazardowych o nazwach: B. (...) numer (...) i (...) numer (...), w ten sposób, że w oparciu o umowę dzierżawy powierzchni użytkowej nr (...) z dnia 1 września 2014 roku, podjęła decyzję o wystawieniu w wyżej wymienionym lokalu przedmiotowych automatów, serwisowaniu i rozliczaniu ich, umożliwiając tym samym graczom rozgrywanie na tych automatach gier oraz uzyskiwanie przez nich wygranych pieniężnych w związku z tymi grami, czym uczyniła sobie z tego stałe źródło dochodu i popełniła więcej przestępstw skarbowych określonych w tym samym przepisie karno-skarbowym,

tj. o przestępstwo skarbowe określone w art. 107 § 1 k.k.s. w zw. z art. 9 § 3 k.k.s. w zw. z art. 37 § 1 pkt 2 i 3 k.k.s.

3. w okresie od 1 września 2014 roku do 21 stycznia 2015 roku w T. powiat (...), województwa (...) w lokalu Firmy Handlowo Usługowej (...) J. I. mieszczącym się przy ul. (...), będąc Prezesem Zarządu firmy (...) Sp. z o.o. Sp. k., (...)-(...) W., Al. (...) lok. 2, wbrew przepisom ustawy z dnia 19 listopada 2009 roku o grach hazardowych, w szczególności wbrew art. 6 ust. 1 i art. 23a ust. 1 tej ustawy, bez wymaganej prawem koncesji urzędowała gry hazardowe na automacie do gier hazardowych o nazwie V. (...) numer (...), w ten sposób, że w oparciu o umowę dzierżawy powierzchni użytkowej nr (...) z dnia 1 września 2014 roku, podjęła decyzję o wystawieniu w wyżej wymienionym lokalu przedmiotowego automatu, serwisowaniu i rozliczaniu go, umożliwiając tym samym graczom rozgrywanie na tym automacie gier oraz uzyskiwanie przez nich wygranych pieniężnych w związku z tymi grami, czym uczyniła sobie z tego stałe źródło dochodu i popełniła więcej przestępstw skarbowych określonych w tym samym przepisie karno-skarbowym,

tj. o przestępstwo skarbowe określone w art. 107 § 1 k.k.s. w zw. z art. 9 § 3 k.k.s. w zw. z art. 37 § 1 pkt 2 i 3 k.k.s.

4. w okresie od 1 września 2014 roku do 21 stycznia 2015 roku w T. powiat (...), województwa (...) w lokalu Usługowego Zakładu (...) mieszczącym się przy ul. (...), będąc Prezesem Zarządu Firmy (...) Sp. z o.o. Sp. k., (...)-(...) W., Al. (...) lok. 2, wbrew przepisom ustawy z dnia 19 listopada 2009 roku o grach hazardowych, a w szczególności wbrew art. 6 ust. 1 i art. 23a ust. 1 tej ustawy, bez wymaganej prawem koncesji, urzędowała gry hazardowe na automatach do gier hazardowych o nazwach: B. (...) numer (...) i (...) numer (...), w ten sposób, że w oparciu o umowę dzierżawy powierzchni użytkowej nr (...) z dnia 1 września 2014 roku, podjęła decyzję o wystawieniu w wyżej wymienionym

lokalu przedmiotowych automatów, serwisowaniu i rozliczaniu ich, umożliwiając tym samym graczom rozgrywanie na tych automatach gier oraz uzyskiwanie przez nich wygranych pieniężnych w związku z tymi grami, czym uczyniła sobie z tego stałe źródło dochodu i popełniła więcej przestępstw skarbowych określonych w tym samym przepisie karno-skarbowym,

tj. o przestępstwo skarbowe określone w art. 107 § 1 k.k.s. w zw. z art. 9 § 3 k.k.s. w zw. z art. 37 § 1 pkt 2 i 3 k.k.s.

5. w okresie od 2 września 2014 roku do 21 stycznia 2015 roku w miejscowości N., powiat (...), województwa (...) w lokalu Stacji Paliw Oddział H. (...) Z. N., mieszczącym się w miejscowości N. (...), (...)-(...) S., będąc Prezesem Zarządu firmy (...) Sp. z o.o. Sp. k., (...)-(...) W., Al. (...) lok. 2, wbrew przepisom ustawy z dnia 19 listopada 2009 roku o grach hazardowych, a w szczególności wbrew art. 6 ust. 1 i art. 23a ust. 1 tej ustawy, bez wymaganej prawem koncesji, urzędzała gry hazardowe na automacie do gier hazardowych o nazwie B. (...) numer (...), w ten sposób, że w oparciu o umowę dzierżawy powierzchni użytkowej (...) z dnia 2 września 2014 roku, podjęła decyzję o wystawieniu w wyżej wymienionym lokalu przedmiotowego automatu, serwisowaniu i rozliczaniu go, umożliwiając tym samym graczom rozgrywanie na tym automacie gier oraz uzyskiwanie przez nich wygranych pieniężnych w związku z tymi grami, czym uczyniła sobie z tego stałe źródło dochodu i popełniła więcej przestępstw skarbowych określonych w tym samym przepisie karno-skarbowym,

tj. o przestępstwo skarbowe określone w art. 107 § 1 k.k.s. w zw. z art. 9 § 3 k.k.s. w zw. z art. 37 § 1 pkt 2 i 3 k.k.s.

6. w okresie od 16 września 2014 roku do 21 stycznia 2015 roku w miejscowości B., powiat (...), województwa (...) w lokalu Baru Stacji Paliw mieszczącym się w miejscowości (...), (...)-(...) K., będąc Prezesem Zarządu firmy (...) Sp. z o.o. Sp. k., (...)-(...) W., Al. (...) lok. 2, wbrew przepisom ustawy z dnia 19 listopada 2009 roku o grach hazardowych, a w szczególności wbrew art. 6 ust. 1 i art. 23a ust. 1 tej ustawy, bez wymaganej prawem koncesji, urzędzała gry hazardowe na automacie do gier hazardowych o nazwie B. (...) numer (...), w ten sposób, że w oparciu o umowę dzierżawy powierzchni użytkowej nr (...) z dnia 1 września 2014 roku oraz aneks do umowy dzierżawy nr (...) z dnia 16 września 2014 roku, podjęła decyzję o wystawieniu w wyżej wymienionym lokalu przedmiotowego automatu, serwisowaniu i rozliczaniu go, umożliwiając tym samym graczom rozgrywanie na tym automacie gier oraz uzyskiwanie przez nich wygranych pieniężnych w związku z tymi grami, czym uczyniła sobie z tego stałe źródło dochodu i popełniła więcej przestępstw skarbowych określonych w tym samym przepisie karno-skarbowym,

tj. o przestępstwo skarbowe określone w art. 107 § 1 k.k.s. w zw. z art. 9 § 3 k.k.s. w zw. z art. 37 § 1 pkt 2 i 3 k.k.s.

7. w okresie od 9 grudnia 2014 roku do 21 stycznia 2015 roku w miejscowości B., powiat (...), województwa (...) w lokalu Baru Stacji Paliw mieszczącym się w miejscowości (...), (...)-(...) K., będąc Prezesem Zarządu Firmy (...). Sp. z o.o. Sp. k., (...)-(...) W., Al. (...) lok. 2, wbrew przepisom ustawy z dnia 19 listopada 2009 roku o grach hazardowych, a w szczególności wbrew art. 6 ust. 1 i art. 23a ust. 1 tej ustawy, bez wymaganej prawem koncesji, urzędzała gry hazardowe na automacie do gier hazardowych o nazwie B. (...) numer (...), w ten sposób, że w oparciu o umowę dzierżawy powierzchni użytkowej nr (...) z dnia 1 września 2014 roku oraz aneks do umowy dzierżawy nr (...) z dnia 9 grudnia 2014 roku, podjęła decyzję o wystawieniu w wyżej wymienionym lokalu przedmiotowego automatu, serwisowaniu i rozliczaniu go, umożliwiając tym samym graczom rozgrywanie na tym automacie gier oraz uzyskiwanie przez nich wygranych pieniężnych w związku z tymi grami, czym uczyniła sobie z tego stałe źródło dochodu i popełniła więcej przestępstw skarbowych określonych w tym samym przepisie karno-skarbowym,

tj. o przestępstwo skarbowe określone w art. 107 § 1 k.k.s. w zw. z art. 9 § 3 k.k.s. w zw. z art. 37 § 1 pkt 2 i 3 k.k.s.

8. w okresie od 1 stycznia 2015 roku do 21 stycznia 2015 roku w Z., powiat (...), województwa (...) w lokalu Myjni mieszczącym się przy ul. (...), (...)-(...) Z., będąc Prezesem Zarządu firmy (...) Sp. z o.o. Sp. k., (...)-(...) W., Al. (...) lok2, wbrew przepisom ustawy z dnia 19 listopada 2009 roku o grach hazardowych, a w szczególności wbrew art. 6 ust. 1 i art. 23a ust. 1 tej ustawy, bez wymaganej prawem koncesji, urzędzała gry hazardowe na automacie do gier hazardowych o nazwie B. (...) numer (...) w ten sposób, że w oparciu o aneks do umowy dzierżawy powierzchni użytkowej nr (...) z dnia 1 stycznia 2015 roku, podjęła decyzję o wystawieniu w wyżej wymienionym lokalu przedmiotowego automatu,

serwisowaniu i rozliczaniu go, umożliwiając tym samym graczom rozgrywanie na tym automacie gier oraz uzyskiwanie przez nich wygranych pieniężnych w związku z tymi grami, czym uczyniła sobie z tego stałe źródło dochodu i popełniła więcej przestępstw skarbowych określonych w tym samym przepisie karno-skarbowym,

tj. o przestępstwo skarbowe określone w art. 107 § 1 k.k.s. w zw. z art. 9 § 3 k.k.s. w zw. z art. 37 § 1 pkt 2 i 3 k.k.s.

W wyroku z 28.05.2018r., w sprawie II K 327/17 Sąd Rejonowy w Tomaszowie Lubelskim uniewinnił oskarżoną od popełnienia zarzuconych jej czynów, zaś kosztami procesu obciążył Skarb Państwa.

Apelacje od tego wyroku wnieśli oskarżyciele, zaskarżając go w całości, na niekorzyść oskarżonej.

Prokurator zarzucił mu:

1/ obrazę art. 107 § 1 k.p.k. polegającą na wyrażeniu błędnego poglądu, że z uwagi na „rozbieżności interpretacyjne i orzecznicze dotyczące tego jak należy rozumieć i stosować przepisy ustawy o grach hazardowych”, należy uznać, iż osoba zarządzająca gry hazardowe bez wymaganej koncesji, nie może ponosić odpowiedzialności karnej, gdyż pozostaje w usprawiedliwionej nieświadomości bezprawności swojego czynu,

2/ obrazę art. 10 § 3 i 4 k.k.s. oraz art. 83, 87, 88 Konstytucji polegającą na wyrażeniu błędnego poglądu, że nie zachodzi domniemanie znajomości ustaw ogłoszonych w dzienniku ustaw i znajomość taką należy udowodnić;

wnosząc o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

Z kolei oskarżyciel publiczny Naczelnik L. (...)Skarbowego w B. zarzucił temu wyrokowi:

1. obrazę przepisów prawa materialnego, tj. art. 6 ust. 1 i art. 23a ust. 1 ustawy z dnia 19 listopada 2009 r. o grach hazardowych (Dz. U. Nr 201, poz. 154) poprzez jego niesłuszne niezastosowanie i w konsekwencji przyjęcie, iż zachowanie oskarżonej nie wyczerpało znamion przestępstwa karno-skarbowego opisanego w art. 107 § 1 k.k.s. w zw. z art. 9 § 3 k.k.s. w zw. z art. 37 § 1 pkt 2 i 3 k.k.s. podczas gdy prawidłowo oceniony materiał dowodowy prowadzi do wniosków przeciwnych, a ponadto skupienie się przez Sąd na art. 14 ust. 1 ustawy z dnia 19 listopada 2009 r. o grach hazardowych który nie jest przedmiotem aktu oskarżenia,

2. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę zaskarżonego wyroku poprzez dokonanie wadliwej oceny zebranych dowodów, że w niniejszej sprawie przypisanie oskarżonej W. S. sprawstwa czynu z art. 107 § 1 k.k.s. jest chybione, z uwagi na brak podstaw, że działała ona w zamiarze umyślnym, nawet ewentualnym, gdy w sytuacji prawidłowej ich oceny należałoby dążyć do przeciwnego wniosku;

i wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Tomaszowie Lubelskim.

Sąd Okręgowy zważył:

Apelacje są zasadne.

Rozstrzygnięcie uniewinniające Sąd Rejonowy oparł na ocenie, że choć zachowanie oskarżonej – od strony przedmiotowej – wyczerpało dyspozycję art. 107 § 1 k.k.s., to z uwagi na fakt, że działała ona w usprawiedliwionym błędnym przekonaniu, że zachodzi okoliczność wyłączająca bezprawność, nie można przypisać jej bezprawności, a co za tym idzie – nie można przypisać jej popełnienia przestępstw skarbowych, o co została oskarżona. W ocenie Sądu Rejonowego „usprawiedliwione błędne przekonanie” dotyczy także sytuacji dokonywania przez sprawcę błędnej interpretacji przepisów z obszaru prawa finansowego, w tym tych, które wypełniają blankietowe znamiona czynu zabronionego. Sąd I instancji podkreślił, że skoro nawet sądy miały wątpliwości jakie przepisy uzupełniają blankietową normę art. 107 § 1 k.k.s., to tym bardziej wiedzy takiej nie można wymagać od zwykłego obywatela, in casu – od oskarżonej.

Wywód ten jest dotknięty istotnymi błędami. Zważyć należy na wstępie, że sporne jest w ramach jakiego typu błędu, uregulowanego w art. 10 k.k.s., winna być rozpatrywana sytuacja, w której przekonanie sprawcy o nieobowiązaniu wadliwie wprowadzonych do porządku prawnego norm, a w szczególności art. 6 i art. 14 ustawy z 19.11.2009r. o grach hazardowych w okresie przed 03.09.2015r. zostało wywołane przez konkretne orzeczenia sądowe stwierdzające niemożność stosowania przepisów zawierających normy sankcjonowane wynikające z art. 6 i art. 14 tej ustawy /z zastrzeżeniem, o którym niżej, że kwestia stosowania normy sankcjonowanej z art. 6 tej ustawy została ostatecznie przesądzona w wyroku TSUE z 13.10.2016r., C-303/15, a następnie w uchwale SN z 19.01.2017r., I KZP 17/16, OSNKW 2/17, p. 7, przy czym zaznaczyć należy, że interpretacja zawarta w tych judykatach znajduje zastosowanie także do stosunków prawnych zaistniałych przed ogłoszeniem tych orzeczeń/.

SN rozważa tę kwestię w ramach błędu z art. 10 § 3 k.k.s. /por. wyrok z 18.05.2018r., III KK 419/17, Lex na 2522957/, lecz częścię – w ramach błędu z art. 10 § 4 k.k.s. /por. wyrok z 22.05.2018r., III KK 331/17, Lex na 2518853 czy wyrok z 18.05.2018r., III KK 426/17, Lex na 2556098/.

Niemniej – niezależnie od typu błędu, jaki używany jest jako wzorzec do oceny prawnej wskazanych okoliczności należy zauważyć, że istotą rozważanego w tej sprawie błędu jest nieświadomość sprzeczności między własnym obrazem stanu prawnego a rzeczywistym stanem prawnym, niezależnie od samego mylnego wyobrażenia o rzeczywistym stanie prawnym. Osoba, która wie, że może istnieć sprzeczność pomiędzy własnym obrazem stanu prawnego a rzeczywistym stanem prawnym lub świadomie wyklucza możliwość zapoznania się z rzeczywistym stanem prawnym w ogóle nie działa w błędzie, o którym mowa w art. 10 k.k.s. Z nieco innej strony konsekwentnie podkreśla to SN w swoim orzecznictwie dot. kwestii wyczerpania znamion podmiotowych art. 107 § 1 k.k.s. podkreślając różnicę między nieświadomością /jako brakiem wiedzy o rozbieżności między własnym obrazem stanu prawnego a rzeczywistym stanem prawnym/ a stanem wątpliwości co do rzeczywistego stanu prawnego, odnoszącego się do działania sprawcy. Istnienie takich wątpliwości wyklucza bowiem działania w błędzie i jest jedną z okoliczności wskazujących na możliwość zaistnienia u sprawcy zamiaru ewentualnego /por. wskazane judykaty, a także wyrok SN z 22.02.2017r., IV KK 225/15, Lex na 2258047/. Nie może więc działać w błędzie w rozumieniu art. 10 k.k.s. sprawca, który świadomie kalkuluje ryzyko odpowiedzialności karnej – biorąc pod uwagę rozbieżności orzecznicze dotyczące zgodności z prawem jego działalności i z góry podejmuje kroki mające go zabezpieczyć przed taką odpowiedzialnością w przyszłości /np. gromadzi wyroki różnych sądów lub korzystne dla siebie opinie prawne/. Jeszcze raz należy podkreślić, że osoba pozostająca w błędzie co do rzeczywistego stanu prawnego nie zdaje sobie w ogóle sprawy z możliwości pociągnięcia jej do odpowiedzialności karnej.

In casu – jak też trafnie podnoszą skarżący – oskarżona mimo stworzenia jej wielokrotnie możliwości złożenia wyjaśnień dot. strony podmiotowej jej zachowania, nie skorzystała z tej możliwości. Niemniej należy przyjąć, że wskazane rozbieżności w orzecznictwie co do sposobu interpretacji art. 107 § 1 k.k.s. były jej znane, po pierwsze – z uwagi na fakt, że były one upubliczniane w wielu różnych źródłach, w tym – powszechnie dostępnych zbiorach informacji w Internecie czy licznych publikacjach popularnonaukowych jak i naukowych/ do akt sprawy złożono także wycinek tych publikacji/; po drugie – w stosowanych przez nią w przypadku wszystkich zarzucanych jej czynów wzorach umów zawarty był aneks /por. k. 20/, w którym zawarto postanowienie odnoszące się do obowiązków dzierżawcy w przypadku podjęcia przez organy ścigania czynności m.in. zatrzymania lub zajęcia automatów do gry, w toku procedury regulowanej przepisami k.k.s. Oczywiście jest więc, że oskarżona spodziewała się dokonywania przez organy ścigania wskazanych intruzywnych czynności, na bazie odmiennej niż przyjęta przez nią interpretacja obowiązującego stanu prawnego w tej dziedzinie. Takie też akty zajęcia miały następnie – w odniesieniu do każdego z zarzucanych jej przestępstw – miejsce. Tak więc oskarżona miała świadomość, że prowadzona przez nią działalność może być niezgodna z obowiązującym prawem co do którego interpretacji istnieją poważne kontrowersje, także na poziomie orzecznictwa sądowego. Wyklucza to, by W. S. działała pod wpływem błędu z art. 10 k.k.s., w szczególności zaś powołanego przez Sąd I instancji błędu z art. 10 § 3 k.k.s. Może to zaś, przy uwzględnieniu powstałych okoliczności sprawy wskazywać, że działała w zamiarze ewentualnym, tj. liczyła się z tym, że jej działalność może być niezgodna z prawem oraz że może zapaść wobec niej wyrok skazujący, wymierzający jej karę z k.k.s.

Po drugie – wywód Sądu Rejonowego, co słusznie zarzucają skarżący, nie uwzględnia szczególnych kwalifikacji podmiotowych oskarżonej i jej obowiązków na przedpolu czynu zabronionego z art. 107 § 1 k.k.s.

Trzeba przypomnieć, że każdy człowiek podejmujący jakieś działania mające znaczenie z punktu widzenia ocen prawnych powinien podejmować je zgodnie z zasadami ostrożnego postępowania, które dla tej strefy są przewidziane. Jeżeli tego typu reguły nie są mu znane, przed podjęciem działalności powinien się z nimi zapoznać.

Dobitnie podkreślił to SN wskazując, że nie można skutecznie powoływać się na niezawinioną nieznajomość prawa, jeżeli z ustalonych faktów wynika, że sprawca nie tylko nie starał się w sposób należyty zapoznać z obowiązującym uregulowaniem, choć miał możliwość to uczynić u przedstawicieli właściwych organów, ale wręcz w sposób wyraźny z takiej możliwości zrezygnował / por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 3 lutego 1997 r., II KKN 124/96, OSNKW 1997/5-6/46/.

Ten obowiązek był w przypadku W. S. tym intensywniejszy, że zaangażowała się ona w działalność gospodarczą, uregulowaną szeregiem przepisów, co jest objęte wiedzą powszechną, a nadto w specyficznej dziedzinie tej działalności – tj. prowadzenie gier hazardowych. Nawet jeśli przyjąć, że przestępstwa skarbowe są trudniejsze do rozpoznania przez obywateli, gdyż dotyczą kategorii deliktów mala prohibita, to jednak działalność w zakresie gier hazardowych jest w tym zakresie działalnością na tyle specyficzną, że jej koncesjonowanie jest w ocenie Sądu – objęte świadomością społeczną. Działanie w tym obszarze działalności gospodarczej bez koncesji musi się intuicyjnie jawić jako wątpliwe.

Nie znaczy to, że od takiej osoby, w tym przedsiębiorcy, wymaga się każdorazowo osobistego zbadania obowiązującego prawa, co zdaje się sugerować w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku Sąd Rejonowy. Zwykle bowiem czerpie ona informacje o treści prawa z tzw. wiarygodnych źródeł. Chodzi o osoby uprawnione do udzielania informacji, działające w granicach swojej kompetencji /np. funkcjonariusze publiczni, adwokaci, radcowie prawni, pracownicy naukowci/. Jeśli sprawca poweźmie informację, że zamierzone zachowanie może naruszyć prawo, powinien powstrzymać się od tego zachowania. Podobnie powinien powstrzymać się od tego zachowania jeśli zachodzi rozbieżność ocen co do dowolności tego zachowania, pochodzących od tzw. wiarygodnych informatorów aż do czasu wyjaśnienia stanu prawnego /por. szerzej Z. Cwiakalski: Błąd co do bezprawności w polskim prawie karnym. Kraków 1991, s. 138-139 i cytowana tam literatura/.

Oczywiście jeśli sprawca podejmuje zachowanie w tej ostatniej sytuacji, mimo braku ostatecznego wyjaśnienia stanu prawnego, bierze na siebie pełne ryzyko, że jego sposób rozumienia stanu prawnego, tożsamy z jednym ze sprzecznych stanowisk wyrażanych przez wiarygodne źródła, okaże się błędny – a więc zostanie on pociągnięty do odpowiedzialności karnej. Tak też postąpiła W. S., która, nie bacząc na rozbieżności interpretacyjne dot. zakresu obowiązywania normy art. 107 § 1 k.k.s., z uwagi na wątpliwy prawnie skutek braku notyfikacji art. 6 i art. 14 u.g.h., podjęła jednak działalność gospodarczą w zakresie urządzania gier hazardowych. Nie może więc – po ostatecznym wyjaśnieniu stanu prawnego, w szczególności – po wydaniu przez TSUE wyroku z 13.10.2016r. – tłumaczyć się tym, że ten stan prawny w okresie poprzedzającym był niejasny i wywodzić z tego dla siebie korzyści. Trzeba też zauważyć, że jak wynika z pkt d aneksu do umów zawieranych przez (...) Sp. z o.o. Sp. Kom. z dzierżawcami, w Spółce tej doskonale znana była zasada, że interpretacja prawa ustalona w wyroku TSUE ma skutek ex tunc – a więc odnosi się także do stosunków prawnych powstałych przed ogłoszeniem wyroku rozstrzygającego zagadnienie prejudycjalne. Tym bardziej winno to powstrzymać oskarżoną przed podjęciem działalności w dziedzinie gier hazardowych do czasu wyjaśnienia rozbieżności dotyczących zakresu stosowania art. 107 § 1 k.k.s.

Jak wreszcie wskazuje SN istniała możliwość szybszego wyjaśnienia stanu prawnego dotyczącego dziedziny, w której oskarżona podejmowała działalność gospodarczą. Wskazywał na nią przepis art. 2 ust. 6 u.g.h., który to umknął uwagi zarówno Sądu Rejonowego. Zgodnie z tym przepisem "minister właściwy do spraw finansów publicznych rozstrzyga, na wniosek lub z urzędu, w drodze decyzji, czy gry lub zakłady posiadające cechy wymienione w ust. 1-5a (art. 2 u.g.h.), są grami losowymi, zakładami wzajemnymi, grami w karty albo grami na automacie w rozumieniu ustawy". Niewątpliwie powołany przepis nie wprowadza bezwzględnego nakazu uzyskania decyzji Ministra Finansów w każdej określonej w nim sprawie. Jest to jednak konieczne zawsze wtedy, gdy podmiot prowadzący działalność gospodarczą

nabrał wątpliwości, co do charakteru urządzanej gry. A tak wszakże było w przypadku oskarżonej. Nie podjęła ona jednak działań w kierunku uzyskania decyzji, o której mowa w art. 2 ust. 6 u.g.h.

W związku z powyższym raz jeszcze trzeba podkreślić, że nieświadomość jest stanem braku wiedzy na dany temat i należy odróżnić ją od wątpliwości, które mogły wskazywać oskarżonej, że prowadzona przez nią działalność jest niezgodna z obowiązującym prawem. Brak zwrócenia się o wyjaśnienie takich wątpliwości w przewidzianym u.g.h. trybie nie pozwala na odrzucenie podnoszonego w apelacjach poglądu, co najmniej o przewidywaniu przez oskarżoną możliwości popełnienia czynów zabronionych i godzeniu się na ich popełnienie / por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 18 maja 2018 r., III KK 426/17, LEX nr 2556098/.

Z tych przyczyn orzeczono jak w sentencji.

Przy ponownym rozpatrzeniu sprawy Sąd Rejonowy będzie związany wskazanymi wyżej zapatrywaniami prawnymi i w oparciu o zgromadzony w sprawie materiał dowodowy przeanalizuje czy istnieją podstawy do przyjęcia, że W. S. popełniła zarzucone jej występki, a także czy ewentualnie błędne przekonanie oskarżonej o legalności urządzania gier hazardowych na automatach było usprawiedliwione.

/-/ Na oryginale właściwe podpisy.